

El Diacrític | | Actualitzat el 27/05/2020 a les 11:45

En defensa del periodisme lliure i autogestionat

Article de Sara Blázquez publicat originàriament a Mèdia.cat amb motiu del número 500 i el 14è aniversari de la Directa | «Els mitjans cooperatius s'ajuden els uns als altres per difondre continguts i reforçar la visió conjunta d'un periodisme que concep la informació com a bé comú i no com una mercaderia»

Assemblea de sòcies de la Directa | Víctor Serri

La Directa va publicar el seu número 501. Del que poques persones van adonar-se és que l'anterior era el 499. I el número 500? Ha esperat a desconfinar-se aquest dimecres i que el puguem celebrar. És una edició especial per retre homenatge a catorze anys de vida de la publicació, que es diu ràpid! I torna a ser en paper, perquè la puguem tocar, llegir, compartir, dur-la a l'espai públic que tant enyorem i on sempre ha estat.

La 501 va ser l'última publicada només en versió digital. La Directa ha estat un dels (pocs) mitjans que ha optat per no imprimir i no posar en risc i garantir el benestar i la salut de les col·laboradores i treballadores que s'ocupen de la versió en paper, per això va decidir assembleàriament no tornar a imprimir i distribuir fins al 27 de maig.

I és que l'experiència periodística de la Directa té pocs referents i paral·lelismes. De base assembleària i activista, amb catorze anys de trajectòria i el suport de més de 3.000 subscriptores, la Directa ha tret a la llum històries com el cas 4-F, que després va passar a la pantalla amb Ciutat Morta, o el cas Ester Quintana, que va acabar amb dimissions i expulsions del cos de Mossos d'Esquadra i el Departament d'Interior de la Generalitat.

Fa catorze anys el panorama mediàtic i el context polític i social era ben diferent de l'actual. No hi havia projectes de mitjans cooperatius ni alternatius, ni havien sorgit les iniciatives que més tard naixerien fruit dels acomiadaments als mitjans tradicionals. Tampoc hi havia qui expliqués què feien els moviments socials. Hi havia un buit i la Directa el va omplir.

També ha estat una escola per a molts periodistes (i m'incloc) que no hem trobat dins els mitjans tradicionals un espai on poder fer periodisme i donar veu als qui no la tenen. Però, malgrat que el periodisme autogestionat i de base militant no és un camí planer, a mesura que han passat els anys han anat apareixent altres projectes similars que, si més no, beuen de l'experiència de la Directa. Cada vegada ens sona menys estrany llegir al final d'una peça "article publicat originalment a -un altre mitjà-", o veure com mitjans de territoris i temàtiques diverses cooperen, que comparteixen una filosofia de base comú i una visió del periodisme com a eina per donar veu a les propostes transformadores i per fiscalitzar els poders polítics i econòmics.

I això està passant en un sector en el qual prima la competitivitat, el "tenir l'exclusiva", malgrat que no hagi tingut temps de contrastar-la, el fet de tenir més visites i més clics que la resta. Els mitjans cooperatius, però, s'ajuden els uns als altres per difondre continguts i reforçar la visió conjunta d'un periodisme que concep la informació com a bé comú i no com una mercaderia. I tot gràcies, en part, al precedent d'una Directa que sempre ha anat en aquesta direcció. Llarga vida al periodisme autogestionat i cooperatiu.

Article publicat originàriament a Mèdia.cat.